(สำเนา)
เลขรับ ๑๐/๒๕๕๕ วันที่ ๗ ก.พ. ๒๕๕๕
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ที่ นร ๐๕๐๓/๒๙๖๐ สำนักนายกรัฐมนตรี
ทำเนียบรัฐบาล กทม. ๑๐๓๐๐

๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติการรับขนของทางถนนระหว่างประเทศ พ.ศ. ....

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติในเรื่องนี้

ด้วยคณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาลงมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติการรับขนของทางถนนระหว่างประเทศ พ.ศ. .... ต่อสภาผู้แทนราษฎรเป็นเรื่องด่วน

จึงขอเสนอร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว พร้อมด้วยบันทึกหลักการและเหตุผลและบันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญ มาเพื่อขอได้โปรดนำเสนอสภาผู้แทนราษฎรพิจารณาเป็นเรื่องด่วน ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง
(ลงชื่อ) ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร
(นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร)
นายกรัฐมนตรี

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
โทร. ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๐๐ ต่อ ๓๐๙
โทรสาร ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๕๘

สำเนาถูกต้อง

(นางสาวรุ่งนภา ขันธิโชติ)
วิทยากรเชี่ยวชาญ
กลุ่มงานระเบียบวาระ สำนักการประชุม

มาดี พิมพ์ทาน ตรวจ

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติการรับขนของทางถนนระหว่างประเทศ
พ.ศ. ....

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยการรับขนของทางถนนระหว่างประเทศ

เหตุผล

โดยที่ประเทศไทยยังไม่มีหลักเกณฑ์ที่ใช้บังคับแก่สิทธิ หน้าที่ และความรับผิดของผู้ส่ง ผู้ขนส่ง ผู้รับตราส่ง และบุคคลอื่นที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการรับขนของทางถนนระหว่างประเทศ ในขณะที่การรับขนของทางถนนระหว่างประเทศได้เพิ่มมากขึ้น เนื่องจากประเทศไทยได้ขยายความสัมพันธ์ทางการค้าและการลงทุนกับต่างประเทศออกไปอย่างกว้างขวาง สมควรให้มีกฎหมายกำหนดสิทธิ หน้าที่ และความรับผิดในเรื่องการรับขนของทางถนนระหว่างประเทศเป็นการเฉพาะ เพื่ออำนวยความสะดวกทางด้านการค้าและการขนส่งระหว่างประเทศ อีกทั้งยังเป็นการช่วยให้ผู้ประกอบการรับขนของทางถนนของประเทศไทยสามารถแข่งขันในการให้บริการขนส่งระหว่างประเทศได้มากขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง

พระราชบัญญัติ

การรับขนของทางถนนระหว่างประเทศ

พ.ศ. ....

.....

.....

.....

.....

....

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการรับขนของทางถนนระหว่างประเทศ

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

.....

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติการรับขนของทางถนนระหว่างประเทศ พ.ศ. ...."

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

"ผู้ขนส่ง" หมายความว่า บุคคลซึ่งประกอบธุรกิจการรับขนของทางถนนเพื่อค่าระวาง โดยทำสัญญารับขนของทางถนนระหว่างประเทศกับผู้ส่ง

"ผู้ขนส่งช่วง" หมายความว่า บุคคลซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้ขนส่งให้ขนของตามสัญญารับขนของทางถนนระหว่างประเทศ แม้เพียงช่วงระยะทางช่วงใดช่วงหนึ่ง และให้หมายความรวมถึงลูกจ้าง ตัวแทนของผู้ขนส่งช่วง และบุคคลอื่นซึ่งผู้ขนส่งช่วงได้มอบหมายช่วงต่อไปให้ทำการรับขนของนั้นด้วย ไม่ว่าจะมีการมอบหมายช่วงกันไปกี่ทอดก็ตาม

"ผู้ส่ง" หมายความว่า บุคคลซึ่งเป็นคู่สัญญากับผู้ขนส่งในสัญญารับขนของทางถนนระหว่างประเทศ

"ผู้รับตราส่ง" หมายความว่า บุคคลซึ่งมีชื่อระบุไว้ในใบตราส่งให้เป็นผู้รับตราส่ง หรือเป็นผู้มีสิทธิในการรับของจากผู้ขนส่ง

"รถ" หมายความว่า รถยนต์ รถยนต์ที่เชื่อมติดกัน รถพ่วง และรถกึ่งพ่วง

"ของ" หมายความว่า สังหาริมทรัพย์ สัตว์ รวมทั้งภาชนะขนส่งที่ผู้ส่งเป็นผู้จัดหามาเพื่อใช้ในการขนส่ง

"หน่วยสิทธิพิเศษถอนเงิน" หมายความว่า หน่วยสิทธิพิเศษถอนเงินตามกฎหมายว่าด้วยการให้อำนาจและกำหนดการปฏิบัติบางประการเกี่ยวกับสิทธิพิเศษถอนเงินในกองทุนการเงินระหว่างประเทศ

"ค่าระวาง" หมายความว่า บำเหน็จที่ต้องจ่ายเพื่อการรับขนของ

"ค่าธรรมเนียมการรับขน" หมายความว่า ค่าระวาง และบรรดาค่าธรรมเนียมที่เกิดขึ้นจากการรับขนของ

"ใบตราส่ง" หมายความว่า เอกสารที่ผู้ขนส่งออกให้แก่ผู้ส่งเพื่อเป็นหลักฐานแห่งสัญญารับขนของทางถนนระหว่างประเทศและเป็นหลักฐานในการรับมอบของ

"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม

มาตรา ๔ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่การรับขนของทางถนนด้วยรถจากสถานที่ที่ผู้ขนส่งรับมอบของในราชอาณาจักรไปยังสถานที่ที่ระบุให้ส่งมอบของนอกราชอาณาจักร หรือจากสถานที่ที่ผู้ขนส่งรับมอบของนอกราชอาณาจักรมายังสถานที่ที่ระบุให้ส่งมอบของในราชอาณาจักร หรือจากสถานที่ที่ผู้ขนส่งรับมอบของในประเทศหนึ่งไปยังสถานที่ที่ระบุให้ส่งมอบของในอีกประเทศหนึ่งโดยผ่านเข้ามาในราชอาณาจักร แต่ไม่ใช้บังคับแก่การรับขนไปรษณียภัณฑ์ระหว่างประเทศ

ในกรณีที่การรับขนของทางถนนด้วยรถมีการขนส่งทางอื่นด้วย ไม่ว่าจะเป็นทางรถไฟ ทางน้ำ หรือทางอากาศ โดยไม่มีการขนถ่ายของลงจากรถ ให้ถือว่าเป็นการรับขนของทางถนนตามวรรคหนึ่ง

มาตรา ๕ พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่การสูญหาย เสียหาย หรือส่งมอบชักช้าที่เกิดขึ้นในระหว่างการขนส่งทางอื่นตามมาตรา ๔ วรรคสอง หากผู้ขนส่งพิสูจน์ได้ว่าการสูญหาย เสียหาย หรือส่งมอบชักช้านั้นมิได้เกิดจากการกระทำหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ตามสัญญาของผู้ขนส่ง แต่เกิดจากเหตุอื่นซึ่งอาจเกิดขึ้นได้กับการขนส่งทางอื่น ทั้งนี้ ให้ความรับผิดของผู้ขนส่งเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๑
สัญญารับขนของทางถนนระหว่างประเทศ

มาตรา ๗ สัญญารับขนของทางถนนระหว่างประเทศ คือ สัญญาที่ผู้ขนส่งตกลงที่จะดำเนินการหรือจัดให้มีการขนส่งของทางถนน จากสถานที่ในประเทศหนึ่งไปยังสถานที่ในอีกประเทศหนึ่ง โดยผู้ส่งตกลงที่จะชำระค่าระวางให้แก่ผู้ขนส่ง

มาตรา ๘ ข้อกำหนดใดในสัญญา ซึ่งมีวัตถุประสงค์หรือมีผลไม่ว่าโดยตรงหรือโดยปริยาย เป็นการปลดเปลื้องหน้าที่หรือความรับผิดของผู้ขนส่ง ทำให้เสื่อมสิทธิแก่ผู้ส่งหรือผู้รับตราส่งตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ หรือกำหนดให้มีการทำการประกันภัยเพื่อประโยชน์ของผู้ขนส่ง ข้อกำหนดนั้นเป็นโมฆะ

ความในมาตรานี้ไม่ตัดสิทธิคู่สัญญาที่จะกำหนดหน้าที่และความรับผิดของผู้ขนส่งไว้ไม่ต่ำกว่าที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๙ การรับขนของทางถนนระหว่างประเทศ ผู้ขนส่งต้องออกใบตราส่งให้แก่ผู้ส่ง

การที่ผู้ขนส่งมิได้ออกใบตราส่ง หรือใบตราส่งมีความบกพร่องหรือสูญหายย่อมไม่กระทบต่อความมีอยู่หรือความถูกต้องของสัญญารับขนของทางถนนระหว่างประเทศและให้อยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๐ ใบตราส่งให้จัดทำเป็นต้นฉบับจำนวนสามฉบับ โดยฉบับที่หนึ่งให้มอบแก่ผู้ส่ง ฉบับที่สองให้ติดไปกับของ และฉบับที่สามให้เก็บไว้ที่ผู้ขนส่ง

ผู้ส่ง ผู้ขนส่ง หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากผู้ส่งหรือผู้ขนส่ง ต้องลงลายมือชื่อในใบตราส่ง

การลงลายมือชื่อตามวรรคสอง ให้หมายความรวมถึงการลงลายมือชื่อที่ปรากฏในเอกสารทางโทรสาร การประทับตรา การใช้สัญลักษณ์ การลงลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือวิธีการอื่นใดตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

มาตรา ๑๑ กรณีที่มีการบรรทุกของไว้ในรถต่างคัน หรือเป็นของต่างชนิดกันหรือแบ่งของที่ขนส่งออกเป็นหลายส่วน ผู้ส่งมีสิทธิเรียกให้ผู้ขนส่งออกใบตราส่งสำหรับรถแต่ละคันของแต่ละชนิด หรือแต่ละส่วนแห่งของที่ขนส่งได้ แล้วแต่กรณี

มาตรา ๑๒ ใบตราส่งต้องแสดงรายการดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อและที่อยู่ของผู้ส่ง

(๒) ชื่อและที่อยู่ของผู้ขนส่ง และผู้ขนส่งช่วง

(๓) ชื่อและที่อยู่ของผู้รับตราส่ง

(๔) สถานที่และวันที่ออกใบตราส่ง

(๕) สถานที่และวันที่รับมอบของ

(๖) สถานที่ที่ระบุให้ส่งมอบของ

(๗) รายละเอียดทั่วไปเกี่ยวกับสภาพแห่งของ วิธีการในการบรรจุหีบห่อและรายละเอียดทั่วไปอันเป็นที่ยอมรับแห่งของ ในกรณีที่ของนั้นมีสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตรายได้

(๘) จำนวนหีบห่อ เครื่องหมายพิเศษ และหมายเลขของหีบห่อ

(๙) น้ำหนักรวม หรือปริมาณแห่งของที่ระบุไว้เป็นอย่างอื่น

(๑๐) ค่าธรรมเนียมการรับขน

(๑๑) มูลค่าแห่งของ เพื่อประโยชน์ทางด้านศุลกากร

(๑๒) คำสั่งที่จำเป็นสำหรับพิธีการทางศุลกากรและพิธีการอื่น

(๑๓) ข้อความที่กำหนดให้การรับขนของอยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศที่ประเทศไทยเป็นภาคี

มาตรา ๑๓ ใบตราส่งอาจแสดงรายการดังต่อไปนี้ด้วยก็ได้

(๑) ข้อความที่กำหนดไม่ให้มีการเปลี่ยนถ่ายรถ

(๒) ค่าธรรมเนียมที่ผู้ส่งตกลงชำระนอกจากค่าธรรมเนียมการรับขนตามมาตรา ๑๒ (๑๐)

(๓) จำนวนเงินที่ต้องชำระเมื่อมีการส่งมอบของ

(๔) การแสดงราคาของ และจำนวนเงินที่แสดงถึงส่วนได้เสียพิเศษในการส่งมอบ

(๕) คำสั่งเกี่ยวกับการประกันภัยที่ผู้ส่งให้ไว้แก่ผู้ขนส่ง

(๖) กำหนดระยะเวลาดำเนินการขนส่งให้แล้วเสร็จ

(๗) รายการของเอกสารที่ได้มอบให้แก่ผู้ขนส่ง

คู่สัญญาอาจแสดงรายการอื่นที่เห็นว่าเป็นประโยชน์ไว้ในใบตราส่งก็ได้

หมวด ๒
หน้าที่และสิทธิของผู้ขนส่ง

มาตรา ๑๔ เมื่อได้รับมอบของจากผู้ส่ง ผู้ขนส่งต้องตรวจสอบความถูกต้องของรายการในใบตราส่ง ปริมาณ จำนวนและน้ำหนัก สภาพแห่งของและหีบห่อที่บรรจุของนั้นเท่าที่เห็นได้จากภายนอก หากพบว่าของที่รับมอบมีความแตกต่างจากรายการในใบตราส่ง ให้ผู้ขนส่งบันทึกข้อแตกต่างไว้ในใบตราส่ง หากผู้ขนส่งไม่บันทึกข้อแตกต่างดังกล่าว ให้ถือว่าผู้ขนส่งได้รับมอบของครบถ้วนและของนั้นอยู่ในสภาพสมบูรณ์

ถ้าผู้ขนส่งไม่สามารถตรวจสอบความถูกต้องของรายการตามวรรคหนึ่ง ผู้ขนส่งต้องบันทึกข้อสงวนไว้ในใบตราส่ง รวมทั้งเหตุที่ไม่อาจตรวจสอบความถูกต้องไว้ในใบตราส่งด้วย หากผู้ขนส่งไม่บันทึกข้อสงวน ให้สันนิษฐานว่าของและหีบห่อนั้นอยู่ในสภาพดี จำนวนหีบห่อ เครื่องหมายพิเศษ และหมายเลขของหีบห่อถูกต้องตรงตามที่ระบุไว้ในใบตราส่ง

มาตรา ๑๕ ก่อนที่ของไปถึงสถานที่ที่ระบุให้ส่งมอบ หากการรับขนของตามสัญญากลายเป็นพ้นวิสัย หรือโดยพฤติการณ์การรับขนของยังสามารถดำเนินการต่อไปได้ แต่ต้องดำเนินการแตกต่างไปจากสัญญา ผู้ขนส่งต้องถามเอาคำสั่งจากบุคคลผู้มีสิทธิจัดการของนั้นตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๓ หรือมาตรา ๒๔ แล้วแต่กรณี

ถ้าผู้ขนส่งไม่สามารถถามเอาคำสั่งจากบุคคลผู้มีสิทธิจัดการของตามวรรคหนึ่ง หรือมิได้รับคำสั่งจากบุคคลผู้มีสิทธิจัดการของภายในเวลาอันควร ให้ผู้ขนส่งดำเนินการได้เท่าที่จำเป็นและเกิดประโยชน์สูงสุดแก่บุคคลผู้มีสิทธิจัดการของนั้น

มาตรา ๑๖ เมื่อของไปถึงสถานที่ที่ระบุให้ส่งมอบ หากมีเหตุที่ทำให้ไม่สามารถส่งมอบของให้แก่ผู้รับตราส่งได้ ผู้ขนส่งต้องถามเอาคำสั่งจากผู้ส่ง แต่หากผู้รับตราส่งปฏิเสธไม่ยอมรับมอบของ ให้ผู้ขนส่งเป็นผู้มีสิทธิจัดการของนั้น

ในระหว่างที่ผู้ขนส่งยังมิได้รับคำสั่งจากผู้ส่งตามวรรคหนึ่ง ผู้รับตราส่งอาจเรียกให้ผู้ขนส่งส่งมอบของนั้นแก่ตนได้ แม้ผู้รับตราส่งจะได้ปฏิเสธไม่ยอมรับมอบของตามวรรคหนึ่งก็ตาม

ถ้าเหตุที่ทำให้ไม่สามารถส่งมอบของตามวรรคหนึ่งเกิดขึ้นหลังจากสิทธิในการจัดการของของผู้ส่งสิ้นสุดลงตามมาตรา ๒๔ (๑) ให้ผู้รับตราส่งใช้สิทธิของตนสั่งให้ผู้ขนส่งส่งมอบของแก่บุคคลอื่น โดยนำบทบัญญัติในวรรคหนึ่งและวรรคสองมาใช้บังคับแก่กรณีดังกล่าว และให้ถือว่าผู้รับตราส่งเป็นผู้ส่งและบุคคลอื่นเป็นผู้รับตราส่ง

มาตรา ๑๗ ผู้ขนส่งมีสิทธิได้รับค่าใช้จ่ายตามสมควรอันเกิดจากการถามเอาคำสั่งและการปฏิบัติตามคำสั่งจากผู้มีสิทธิจัดการของตามมาตรา ๑๕ หรือผู้ส่งตามมาตรา ๑๖ แล้วแต่กรณี

หมวด ๓
หน้าที่ สิทธิ และความรับผิดของผู้ส่งและผู้รับตราส่ง

มาตรา ๑๘ ผู้ส่งต้องรับผิดต่อผู้ขนส่งในความสูญหายหรือเสียหายอันเกิดจากความไม่ถูกต้อง ไม่ครบถ้วน หรือไม่เพียงพอของรายละเอียดในใบตราส่ง ดังต่อไปนี้

(๑) รายละเอียดตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๑๒ วรรคหนึ่ง (๑) (๓) (๕) (๖) (๗) (๘) (๙) และ (๑๒)

(๒) รายละเอียดตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๑๓

(๓) รายละเอียดหรือคำสั่งอื่นที่ผู้ส่งให้ไว้เพื่อการออกใบตราส่ง หรือเพื่อจดแจ้งไว้ในใบตราส่ง

ถ้าผู้ขนส่งได้จดแจ้งรายละเอียดในใบตราส่งตามที่ผู้ส่งร้องขอตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าผู้ขนส่งได้กระทำการดังกล่าวในนามของผู้ส่ง เว้นแต่ผู้ส่งจะพิสูจน์ได้ว่าผู้ขนส่งจดแจ้งรายละเอียดไม่ถูกต้อง ไม่ครบถ้วน หรือไม่เพียงพอตามที่ผู้ส่งร้องขอ

มาตรา ๑๙ ผู้ส่งต้องรับผิดต่อผู้ขนส่งในความเสียหายอันเกิดจากความบกพร่องในการบรรจุหีบห่อ ไม่ว่าความเสียหายนั้นจะเกิดขึ้นกับบุคคลอื่น ทรัพย์สินของบุคคลอื่น หรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการขนส่ง รวมทั้งค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากความบกพร่องในการบรรจุหีบห่อ เว้นแต่ความบกพร่องนั้นจะเห็นประจักษ์ หรือในกรณีที่ความบกพร่องนั้นไม่เห็นประจักษ์ แต่ผู้ขนส่งได้รู้ถึงความบกพร่องนั้นในขณะที่รับมอบของ และมิได้บันทึกข้อสงวนตามมาตรา ๑๔ ไว้

มาตรา ๒๐ เพื่อประโยชน์แก่พิธีการทางศุลกากรหรือพิธีการอื่น ซึ่งต้องดำเนินการก่อนส่งมอบของ ผู้ส่งต้องแนบเอกสารที่จำเป็นไปกับใบตราส่ง รวมทั้งจัดเอกสารและข้อมูลที่ผู้ขนส่งต้องการให้แก่ผู้ขนส่ง หรือดำเนินการให้ผู้ขนส่งเข้าถึงข้อมูลนั้นได้

ผู้ส่งต้องรับผิดต่อผู้ขนส่งในความเสียหายที่เกิดจากความไม่ถูกต้อง ไม่ครบถ้วน หรือไม่เพียงพอของเอกสารและข้อมูลตามวรรคหนึ่ง เว้นแต่ความเสียหายนั้นเกิดจากการกระทำของผู้ขนส่ง

มาตรา ๒๑ ก่อนที่จะมอบของที่มีสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ขนส่ง ผู้ส่งต้องแจ้งสภาพอันตรายแห่งของและข้อควรระวังให้ผู้ขนส่งทราบ เว้นแต่ผู้ขนส่งได้ทราบถึงสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแห่งของนั้นแล้วในขณะที่รับมอบของ

ถ้าผู้ส่งไม่แจ้งสภาพอันตรายแห่งของและข้อควรระวังให้ผู้ขนส่งทราบ ผู้ส่งต้องรับผิดต่อผู้ขนส่งในความเสียหาย หรือค่าใช้จ่ายอันเกิดขึ้นหรือเป็นผลจากการขนถ่ายของนั้นลงจากรถ ทำลาย หรือทำให้หมดฤทธิ์ตามความจำเป็นแห่งกรณี

มาตรา ๒๒ ในระหว่างที่ของอยู่ในความดูแลของผู้ขนส่ง แม้ผู้ส่งได้ปฏิบัติตามมาตรา ๒๑ และผู้ขนส่งได้ทราบถึงสภาพอันตรายแห่งของนั้นก็ตาม แต่ถ้าปรากฏในภายหลังว่าของนั้นจะเกิดเป็นอันตรายหรือเสียหายต่อบุคคลอื่นหรือทรัพย์สินของบุคคลอื่นอย่างแน่ชัด ผู้ขนส่งมีสิทธิขนถ่ายของนั้นลงจากรถ ทำลาย หรือทำให้หมดฤทธิ์ตามความจำเป็นแห่งกรณีได้ โดยไม่ต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ส่ง

ในกรณีที่ผู้ขนส่งไม่ทราบถึงสภาพอันตรายแห่งของและข้อควรระวัง นอกจากผู้ขนส่งมีสิทธิดำเนินการตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้มีสิทธิเรียกร้องค่าใช้จ่ายในการดำเนินการจากผู้ส่งด้วย

มาตรา ๒๓ ในระหว่างที่ของอยู่ในความดูแลของผู้ขนส่ง ผู้ส่งมีสิทธิสั่งให้ผู้ขนส่งเปลี่ยนแปลงการขนส่ง โดยหยุดการขนส่ง ส่งของกลับคืนสถานที่รับมอบของ เปลี่ยนสถานที่ส่งมอบของ หรือส่งมอบของแก่ผู้รับตราส่งอื่นที่มิใช่ผู้รับตราส่งซึ่งระบุไว้ในใบตราส่ง

ในกรณีที่การเปลี่ยนแปลงนั้นไม่อยู่ในวิสัยที่สามารถดำเนินการได้ ผู้ขนส่งต้องแจ้งผู้ส่งทราบโดยทันทีเพื่อทำความตกลงใหม่ หากไม่สามารถตกลงกันได้ให้ส่งของกลับคืนสถานที่รับมอบของ

เมื่อผู้ขนส่งได้ดำเนินการตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองแล้ว ผู้ขนส่งชอบที่จะได้รับค่าธรรมเนียมการรับขนตามส่วนที่ได้ดำเนินการ รวมทั้งค่าใช้จ่ายอื่นที่เกิดขึ้นเพราะเหตุหยุดการขนส่ง ส่งของกลับคืนสถานที่รับมอบของ เปลี่ยนสถานที่ส่งมอบของ หรือส่งมอบของแก่ผู้รับตราส่งอื่นที่มิใช่ผู้รับตราส่งซึ่งระบุไว้ในใบตราส่ง

ความในมาตรานี้ไม่ใช้บังคับแก่กรณีที่ผู้ส่งได้กำหนดไว้ในใบตราส่ง ให้ผู้รับตราส่งเป็นผู้มีสิทธิในการจัดการของนับแต่เวลาที่ได้มีการออกใบตราส่ง

มาตรา ๒๔ สิทธิของผู้ส่งในการจัดการของตามมาตรา ๒๓ ย่อมสิ้นสุดลง เมื่อ

(๑) ของไปถึงสถานที่ที่ระบุให้ส่งมอบ และผู้รับตราส่งได้เรียกให้ผู้ขนส่งส่งมอบของนั้น หรือเรียกให้ผู้ขนส่งมอบใบตราส่งฉบับที่สองและได้รับมอบใบตราส่งนั้นแล้ว หรือ

(๒) มีการส่งมอบของให้แก่ผู้รับตราส่ง

เมื่อสิทธิของผู้ส่งสิ้นสุดลงแล้ว ให้ผู้ขนส่งปฏิบัติตามคำสั่งของผู้รับตราส่ง

มาตรา ๒๕ เมื่อผู้รับตราส่งได้รับมอบของ หากเห็นประจักษ์ว่าของนั้นได้สูญหายบางส่วนหรือเสียหาย ผู้รับตราส่งต้องโต้แย้งเป็นหนังสือแก่ผู้ขนส่งถึงการสูญหายหรือสภาพแห่งของที่เสียหายในขณะที่รับมอบของ หากการสูญหายบางส่วนหรือเสียหายนั้นไม่เห็นประจักษ์ ผู้รับตราส่งต้องโต้แย้งเป็นหนังสือต่อผู้ขนส่งภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่ได้รับมอบของ

ในกรณีที่ผู้รับตราส่งมิได้โต้แย้งเป็นหนังสือตามวรรคหนึ่ง ให้สันนิษฐานว่าผู้ขนส่งได้ส่งมอบของถูกต้องตามที่ระบุไว้ในใบตราส่ง

หมวด ๔
ความรับผิดและข้อยกเว้นความรับผิดของผู้ขนส่ง

มาตรา ๒๖ ผู้ขนส่งต้องรับผิดต่อผู้ส่งหรือผู้รับตราส่ง แล้วแต่กรณีในการที่ของสูญหาย เสียหาย หรือส่งมอบชักช้า ซึ่งได้เกิดขึ้นตั้งแต่ผู้ขนส่งได้รับมอบของจนถึงเวลาที่ได้ส่งมอบของนั้น

การส่งมอบชักช้า คือ

(๑) ผู้ขนส่งไม่สามารถส่งมอบของได้ภายในเวลาที่กำหนด

(๒) ผู้ขนส่งไม่สามารถส่งมอบของได้ภายในเวลาอันควร ในกรณีที่มิได้กำหนดเวลาส่งมอบไว้ ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงพฤติการณ์แห่งกรณีประกอบด้วย

มาตรา ๒๗ ในกรณีที่ได้ล่วงพ้นกำหนดเวลาส่งมอบของหรือกำหนดเวลาอันควรที่จะส่งมอบของ แล้วแต่กรณี ให้ผู้ส่งหรือผู้รับตราส่งมีสิทธิอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) รับของ

(๒) รับของและเรียกค่าเสียหายอันเป็นผลมาจากการส่งมอบชักช้า หรือ

(๓) ไม่รับของและเรียกค่าเสียหายอันเป็นผลมาจากการส่งมอบชักช้า

ในกรณีที่กำหนดเวลาส่งมอบของได้ล่วงพ้นไปแล้วไม่น้อยกว่าสามสิบวันนับแต่วันครบกำหนดเวลาส่งมอบของ หรือกำหนดเวลาอันควรที่จะส่งมอบของได้ล่วงพ้นไปแล้วไม่น้อยกว่าหกสิบวันนับแต่วันที่ผู้ขนส่งได้รับมอบของนั้น ให้ถือว่าของนั้นได้สูญหายโดยสิ้นเชิง ผู้ส่งหรือผู้รับตราส่งมีสิทธิเรียกค่าสินไหมทดแทนเสมือนว่าของนั้นได้สูญหายโดยสิ้นเชิง เว้นแต่จะปรากฏหลักฐานแสดงให้เห็นว่าของนั้นยังมิได้สูญหาย

ถ้าผู้ขนส่งได้ของนั้นมาภายหลังเวลาที่กำหนดไว้ในวรรคสอง ให้ผู้ขนส่งแจ้งให้ผู้ส่งหรือผู้รับตราส่งทราบ หากผู้ส่งหรือผู้รับตราส่งประสงค์จะรับของนั้น ให้ผู้ขนส่งส่งมอบของให้ หากผู้ส่งหรือผู้รับตราส่งได้รับค่าสินไหมทดแทนไปแล้ว ให้บุคคลดังกล่าว แล้วแต่กรณี คืนค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ขนส่ง ทั้งนี้ ไม่เป็นการตัดสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนในความสูญหายบางส่วน ความเสียหาย หรือการส่งมอบชักช้า

หากผู้ส่งหรือผู้รับตราส่งไม่ใช้สิทธิของตนตามวรรคสามภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งการได้ของนั้นมา ให้ผู้ขนส่งมีสิทธิจัดการของตามกฎหมายที่บังคับใช้ ณ สถานที่ที่ของนั้นอยู่

มาตรา ๒๘ ผู้ขนส่งต้องรับผิดในความเสียหายอันเกิดจากการกระทำหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ตามสัญญาของลูกจ้างและตัวแทนของตน รวมทั้งผู้ขนส่งช่วง

มาตรา ๒๙ ผู้ขนส่งจะอ้างเหตุสภาพบกพร่องของรถที่ใช้ในการรับขนเพื่อให้ตนหลุดพ้นจากความรับผิดมิได้

มาตรา ๓๐ ผู้ขนส่งไม่ต้องรับผิดในการที่ของสูญหาย เสียหาย หรือส่งมอบชักช้า หากพิสูจน์ได้ว่าการสูญหาย เสียหาย หรือส่งมอบชักช้านั้นเกิดขึ้นหรือเป็นผลจากเหตุดังต่อไปนี้

(๑) เหตุสุดวิสัย

(๒) สภาพแห่งของนั้นเอง

(๓) การกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อของผู้ส่งหรือผู้รับตราส่ง หรือ

(๔) การปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ส่งหรือผู้รับตราส่ง แล้วแต่กรณี เว้นแต่เป็นผลจากการกระทำหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ หรือการประมาทเลินเล่อของผู้ขนส่งหรือบุคคลที่ผู้ขนส่งต้องร่วมรับผิดตามมาตรา ๒๘

มาตรา ๓๑ ผู้ขนส่งไม่ต้องรับผิดในการที่ของสูญหาย เสียหาย หรือส่งมอบชักช้า หากพิสูจน์ได้ว่าการสูญหาย เสียหาย หรือส่งมอบชักช้านั้น เกิดขึ้นหรือเป็นผลจากสภาพความเสี่ยงภัยพิเศษ ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ส่งได้มอบของโดยไม่บรรจุหีบห่อ หรือสภาพหีบห่อบกพร่องหรือไม่เหมาะสม อันทำให้ของนั้นเสื่อมสภาพหรือเสียหาย

(๒) ผู้ส่งได้มอบของโดยไม่ทำเครื่องหมาย หรือไม่ระบุจำนวนหีบห่อให้ชัดเจนหรือให้ครบถ้วน

(๓) การใช้รถที่ไม่มีวัสดุคลุมสินค้า ซึ่งได้ตกลงและได้จดแจ้งในใบตราส่ง เว้นแต่ปรากฏว่าของนั้นมีปริมาณลดลงอย่างผิดปกติหรือของที่เป็นหีบห่อสูญหาย

(๔) การยกขน การบรรทุก การจัดเรียง หรือการขนถ่ายของซึ่งได้กระทำโดยผู้ส่ง ผู้รับตราส่ง หรือตัวแทนของบุคคลดังกล่าว

(๕) การขนส่งของที่ง่ายต่อความสูญหาย หรือเสียหาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากการแตกหัก เป็นสนิม เน่าเปื่อย แห้ง รั่ว หรือการกระทำของแมลงหรือสัตว์อื่น ทั้งนี้ ถ้าการขนส่งนั้นได้ใช้รถที่มีอุปกรณ์พิเศษเพื่อควบคุมอุณหภูมิหรือความชื้นของอากาศ ผู้ขนส่งต้องพิสูจน์ด้วยว่าตนได้ปฏิบัติตามหน้าที่ที่พึงกระทำในการใช้และบำรุงรักษาอุปกรณ์นั้น รวมทั้งตามคำสั่งพิเศษที่ตนได้รับมาครบถ้วนแล้ว หรือ

(๖) การรับขนปศุสัตว์ โดยผู้ขนส่งต้องพิสูจน์ด้วยว่าตนได้ปฏิบัติตามหน้าที่ที่พึงกระทำ รวมทั้งตามคำสั่งพิเศษที่ตนได้รับมาครบถ้วนแล้ว

หมวด ๕
การคิดค่าเสียหายและข้อจำกัดความรับผิดของผู้ขนส่ง

มาตรา ๓๒ ในกรณีของที่รับขนสูญหาย เสียหาย หรือส่งมอบชักช้า ให้ผู้ขนส่งชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ส่งหรือผู้รับตราส่ง

การคำนวณค่าสินไหมทดแทนในกรณีของที่รับขนสูญหายหรือเสียหาย ให้คำนวณจากราคาตลาดซื้อขายสินค้าล่วงหน้า หากไม่มีราคาดังกล่าว ให้คำนวณตามราคาตลาดในขณะนั้น แต่ถ้าไม่มีทั้งราคาตลาดซื้อขายสินค้าล่วงหน้าและราคาตลาด ให้คำนวณตามราคาปกติแห่งของนั้น ณ สถานที่และเวลาที่ผู้ขนส่งได้รับมอบของ

ในกรณีที่ของสูญหายสิ้นเชิง ผู้ขนส่งต้องชดใช้ค่าธรรมเนียมการรับขนและค่าภาษีอากรเต็มตามจำนวนเพิ่มด้วย แต่หากของนั้นได้สูญหายบางส่วน ให้ผู้ขนส่งชดใช้ตามส่วนแห่งของที่สูญหาย

มาตรา ๓๓ เพื่อประโยชน์แก่การคำนวณความรับผิดตามพระราชบัญญัตินี้ การแปลงหน่วยสิทธิพิเศษถอนเงินให้เป็นสกุลเงินบาท ให้คำนวณ ณ เวลาอันเป็นฐานของการคำนวณค่าเสียหายตามมาตรา ๔๐ โดยใช้อัตราแลกเปลี่ยนตามประกาศของธนาคารแห่งประเทศไทย

มาตรา ๓๔ ในกรณีของที่รับขนสูญหายหรือเสียหายไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ให้จำกัดความรับผิดของผู้ขนส่งไว้ไม่เกินกิโลกรัมละแปดจุดสามสามหน่วยสิทธิพิเศษถอนเงินต่อน้ำหนักทั้งหมดแห่งของที่สูญหายหรือเสียหายนั้น

ในกรณีที่มีการส่งมอบชักช้า ให้จำกัดความรับผิดของผู้ขนส่งไว้ไม่เกินค่าธรรมเนียมการรับขน

มาตรา ๓๕ บทบัญญัติในมาตรา ๓๔ มิให้นำมาใช้บังคับแก่กรณีดังต่อไปนี้

(๑) เมื่อผู้ส่งได้แจ้งราคาของไว้ก่อนที่ผู้ขนส่งรับมอบของ พร้อมทั้งได้ชำระค่าธรรมเนียมเพิ่มเติมตามจำนวนที่ตกลงกับผู้ขนส่ง โดยได้แสดงราคาของไว้ในใบตราส่งแล้ว ให้ผู้ขนส่งรับผิดเท่าราคาที่แสดงไว้ในใบตราส่ง หรือตามส่วนที่สูญหายหรือเสียหาย แล้วแต่กรณี

(๒) เมื่อผู้ส่งแจ้งจำนวนเงินส่วนได้เสียพิเศษอันเนื่องจากของนั้นอาจสูญหาย เสียหาย หรือส่งมอบชักช้า ก่อนที่ผู้ขนส่งรับมอบของ พร้อมทั้งได้ชำระค่าธรรมเนียมเพิ่มเติมตามจำนวนที่ตกลงกับผู้ขนส่ง โดยได้แสดงจำนวนเงินส่วนได้เสียพิเศษไว้ในใบตราส่งแล้ว ให้ผู้ขนส่งรับผิดเพื่อความเสียหายอื่นซึ่งสามารถพิสูจน์ได้ ทั้งนี้ ไม่เกินจำนวนเงินส่วนได้เสียพิเศษที่แสดงไว้ในใบตราส่ง

(๓) เมื่อการสูญหาย เสียหาย หรือส่งมอบชักช้าที่เกิดขึ้นนั้นเป็นผลจากการที่ผู้ขนส่ง ลูกจ้างหรือตัวแทนของผู้ขนส่ง หรือผู้ขนส่งช่วงกระทำการโดยเจตนาให้เกิดการสูญหาย เสียหาย หรือส่งมอบชักช้า หรือละเลยไม่เอาใจใส่ ทั้งที่รู้ว่าการสูญหาย เสียหาย หรือส่งมอบชักช้านั้นอาจเกิดขึ้นได้ ให้ผู้ขนส่งรับผิดต่อผู้ส่งหรือผู้รับตราส่งตามความเสียหายที่แท้จริง

หมวด ๖
การใช้สิทธิเรียกร้องและการระงับข้อพิพาท

มาตรา ๓๖ การใช้สิทธิเรียกร้องที่เกิดขึ้นจากการรับขนของทางถนนระหว่างประเทศตามพระราชบัญญัตินี้ ให้หมายรวมถึงการใช้สิทธิเรียกร้องของลูกจ้าง ตัวแทนหรือผู้ขนส่งช่วงด้วย ไม่ว่าสิทธิเรียกร้องนั้นมาจากมูลสัญญาหรือมูลละเมิด

มาตรา ๓๗ ให้ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศเป็นศาลที่มีเขตอำนาจตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๓๘ ในกรณีที่คู่สัญญารับขนของทางถนนระหว่างประเทศได้ฟ้องคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อใช้สิทธิเรียกร้องตามมูลสัญญาและมูลละเมิด หรือเฉพาะมูลละเมิดต่อศาลที่มีเขตอำนาจตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว หากบุคคลภายนอกซึ่งได้รับความเสียหายจากการรับขนของทางถนนระหว่างประเทศในมูลละเมิดเดียวกัน ได้ฟ้องคู่สัญญาต่อศาลอื่นที่มีเขตอำนาจและศาลนั้นเห็นสมควรให้พิจารณาคดีรวมกัน หรือบุคคลภายนอกร้องขอ ไม่ว่าในเวลาใด ๆ ก่อนที่ศาลมีคำพิพากษา และถ้าศาลเห็นว่าคดีเหล่านั้นเกี่ยวเนื่องกันก็ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้โอนคดีดังกล่าวไปรวมพิจารณากับคดีระหว่างคู่สัญญาต่อศาลที่มีเขตอำนาจตามพระราชบัญญัตินี้ได้ แต่ศาลจะมีคำสั่งก่อนที่จะได้รับความยินยอมจากศาลที่มีเขตอำนาจตามพระราชบัญญัตินี้มิได้

มาตรา ๓๙ คู่สัญญาอาจตกลงเป็นหนังสือให้ระงับข้อพิพาทโดยการอนุญาโตตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยอนุญาโตตุลาการ

มาตรา ๔๐ บรรดาสิทธิเรียกร้องอันเกิดจากการรับขนของทางถนนระหว่างประเทศ ไม่ว่าจะมีมูลจากสัญญาหรือมูลละเมิด ให้มีกำหนดอายุความหนึ่งปี

การนับอายุความกรณีของสูญหาย เสียหาย หรือส่งมอบชักช้า ให้เริ่มนับดังต่อไปนี้

(๑) กรณีของสูญหายบางส่วน เสียหาย หรือส่งมอบชักช้า ให้เริ่มนับตั้งแต่วันที่ผู้ขนส่งได้ส่งมอบของให้แก่ผู้รับตราส่ง

(๒) กรณีของสูญหายสิ้นเชิง ให้เริ่มนับตั้งแต่เมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันครบกำหนดเวลาส่งมอบของ หรือหากไม่มีกำหนดวันส่งมอบของ ให้เริ่มนับตั้งแต่เมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันที่ผู้ขนส่งได้รับมอบของจากผู้ส่ง

การนับอายุความในกรณีอื่นนอกจากความในวรรคสอง ให้เป็นไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา ๔๑ สิทธิเรียกร้องตามมาตรา ๔๐ อันเกิดจากการกระทำหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบของผู้ขนส่ง ลูกจ้าง ตัวแทน หรือผู้ขนส่งช่วง ให้มีกำหนดอายุความสามปีนับตั้งแต่วันครบกำหนดเวลาส่งมอบของ หรือหากไม่มีกำหนดวันส่งมอบของ ให้เริ่มนับตั้งแต่เมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันที่ผู้ขนส่งได้รับมอบของจากผู้ส่ง

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๔๒ พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่สัญญารับขนของทางถนนระหว่างประเทศที่ผู้ขนส่งได้รับมอบของไว้แล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....

นายกรัฐมนตรี

บันทึกวิเคราะห์สรุป
สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติการรับขนของทางถนนระหว่างประเทศ พ.ศ. ....

คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติการรับขนของทางถนนระหว่างประเทศ พ.ศ. .... ต่อสภาผู้แทนราษฎร และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้จัดทำบันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติตามมาตรา ๑๔๒ วรรคห้า ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ดังต่อไปนี้

๑. เหตุผลและความจำเป็นในการเสนอร่างพระราชบัญญัติ

โดยที่ประเทศไทยยังไม่มีหลักเกณฑ์ที่ใช้บังคับแก่สิทธิ หน้าที่ และความรับผิดของผู้ส่ง ผู้ขนส่ง ผู้รับตราส่ง และบุคคลอื่นที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการรับขนของทางถนนระหว่างประเทศ ในขณะที่การรับขนของทางถนนระหว่างประเทศได้เพิ่มมากขึ้น เนื่องจากประเทศไทยได้ขยายความสัมพันธ์ทางการค้าและการลงทุนกับต่างประเทศออกไปอย่างกว้างขวาง จึงสมควรให้มีกฎหมายกำหนดสิทธิ หน้าที่ และความรับผิดในเรื่องการรับขนของทางถนนระหว่างประเทศเป็นการเฉพาะ เพื่ออำนวยความสะดวกทางด้านการค้าและการขนส่งระหว่างประเทศ อีกทั้งยังเป็นการช่วยให้ผู้ประกอบการรับขนของทางถนนของประเทศไทยสามารถแข่งขันในการให้บริการขนส่งระหว่างประเทศได้มากขึ้น

๒. สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติ

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีเนื้อหาเป็นการกำหนดสิทธิ หน้าที่ และความรับผิดของผู้ส่ง ผู้ขนส่ง ผู้รับตราส่ง และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการรับขนของทางถนนระหว่างประเทศ รวมทั้งการระงับข้อพิพาทอันเกิดขึ้นจากสัญญาดังกล่าว สรุปสาระสำคัญได้ดังต่อไปนี้

๒.๑ ขอบเขตการใช้บังคับของร่างพระราชบัญญัติ

กำหนดขอบเขตการใช้บังคับของร่างพระราชบัญญัติ โดยแยกกรณีที่อยู่ภายใต้บังคับแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ และกรณีที่ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ (ร่างมาตรา ๔ และร่างมาตรา ๕)

๒.๒ สัญญารับขนของทางถนนระหว่างประเทศ (หมวด ๑)

๒.๒.๑ กำหนดลักษณะของสัญญารับขนของทางถนนระหว่างประเทศ (ร่างมาตรา ๗)

๒.๒.๒ กำหนดให้ข้อกำหนดในสัญญาที่มีวัตถุประสงค์เป็นการปลดเปลื้องหน้าที่หรือความรับผิดของผู้ขนส่ง ทำให้เสื่อมสิทธิแก่ผู้ส่งหรือผู้รับตราส่ง หรือกำหนดให้มีการทำประกันภัยเพื่อประโยชน์ของผู้ขนส่งเป็นโมฆะ (ร่างมาตรา ๘)

๒.๒.๓ กำหนดหลักเกณฑ์การออกใบตราส่งและรายการในใบตราส่งให้มีความเหมาะสมและชัดเจน (ร่างมาตรา ๙ ถึงร่างมาตรา ๑๓)

๒.๓ หน้าที่และสิทธิของผู้ขนส่ง (หมวด ๒)

๒.๓.๑ กำหนดให้ผู้ขนส่งมีหน้าที่ตรวจสอบความถูกต้องของรายการที่ปรากฏในใบตราส่งเมื่อได้รับมอบของจากผู้ส่ง และบันทึกข้อแตกต่างไว้ในใบตราส่ง หรือหากผู้ขนส่งไม่สามารถตรวจสอบความถูกต้องของรายการในใบตราส่งได้ ผู้ขนส่งต้องบันทึกข้อสงวนไว้ในใบตราส่ง โดยหากผู้ขนส่งไม่บันทึกข้อแตกต่างหรือข้อสงวนไว้ในใบตราส่ง ให้ถือว่าได้รับมอบของครบถ้วนและของนั้นอยู่ในสภาพสมบูรณ์ หรือให้สันนิษฐานว่าของและหีบห่อนั้นอยู่ในสภาพดีตรงตามที่ระบุไว้ในใบตราส่ง (ร่างมาตรา ๑๔)

๒.๓.๒ กำหนดหน้าที่และสิทธิของผู้ขนส่งกรณีที่การรับขนของตามสัญญากลายเป็นพ้นวิสัย หรือโดยพฤติการณ์การรับขนของยังสามารถดำเนินต่อไปได้ แต่ต้องดำเนินการแตกต่างไปจากสัญญา ให้ผู้ขนส่งถามเอาคำสั่งจากบุคคลผู้มีสิทธิจัดการของ (ร่างมาตรา ๑๕)

๒.๓.๓ กำหนดหน้าที่ของผู้ขนส่งในการถามเอาคำสั่งจากผู้ส่ง ในกรณีที่มีเหตุทำให้ไม่สามารถส่งมอบของให้แก่ผู้รับตราส่งได้ โดยหากผู้รับตราส่งปฏิเสธไม่ยอมรับมอบของให้ผู้ขนส่งเป็นผู้มีสิทธิจัดการของนั้น และให้ผู้ขนส่งมีสิทธิได้รับค่าใช้จ่ายตามสมควรอันเกิดจากการถามเอาคำสั่งและการปฏิบัติตามคำสั่งจากผู้มีสิทธิจัดการของ (ร่างมาตรา ๑๖ และร่างมาตรา ๑๗)

๒.๔ หน้าที่ สิทธิ และความรับผิดของผู้ส่งและผู้รับตราส่ง (หมวด ๓)

๒.๔.๑ กำหนดให้ผู้ส่งต้องรับผิดต่อผู้ขนส่งในกรณีที่ความสูญหายหรือเสียหายเกิดขึ้นจากความไม่ถูกต้อง ไม่ครบถ้วน หรือไม่เพียงพอของรายละเอียดในใบตราส่ง (ร่างมาตรา ๑๘) หรือความเสียหายเกิดขึ้นจากความบกพร่องในการบรรจุหีบห่อ (ร่างมาตรา ๑๙)

๒.๔.๒ กำหนดให้ผู้ส่งต้องแนบเอกสารที่จำเป็นไปกับใบตราส่ง รวมทั้งจัดเอกสารและข้อมูลที่ผู้ขนส่งต้องการให้แก่ผู้ขนส่ง ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์แก่พิธีการทางศุลกากรหรือพิธีการอื่น รวมทั้งต้องรับผิดในความเสียหายจากความไม่ถูกต้อง ไม่ครบถ้วน หรือไม่เพียงพอของเอกสารหรือข้อมูลดังกล่าว (ร่างมาตรา ๒๐)

๒.๔.๓ กำหนดหน้าที่ของผู้ส่งในการแจ้งสภาพอันตรายแห่งของและข้อควรระวังให้ผู้ขนส่งทราบ (ร่างมาตรา ๒๑) และให้อำนาจผู้ขนส่งในการจัดการของที่มีสภาพอันตรายได้ตามความจำเป็นแห่งกรณี โดยไม่ต้องชดใช้ค่าเสียหาย รวมทั้งมีสิทธิเรียกร้องค่าใช้จ่ายจากการดำเนินการดังกล่าว (ร่างมาตรา ๒๒)

๒.๔.๔ กำหนดให้ผู้ส่งมีสิทธิสั่งให้ผู้ขนส่งเปลี่ยนแปลงการขนส่ง โดยให้หยุดการขนส่ง ส่งของกลับคืนไปยังสถานที่รับมอบของ เปลี่ยนสถานที่ส่งมอบของ หรือส่งมอบของให้แก่ผู้รับตราส่งอื่นที่มิใช่ผู้รับตราส่งที่ระบุไว้ในใบตราส่ง โดยหากเป็นกรณีที่การเปลี่ยนแปลงการขนส่งไม่อยู่ในวิสัยที่ผู้ขนส่งสามารถดำเนินการได้ ให้ผู้ขนส่งแจ้งผู้ส่งทราบโดยทันทีเพื่อทำความตกลงใหม่ และให้ได้รับค่าธรรมเนียมการขนส่งตามส่วนที่ได้ดำเนินการและค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงการขนส่งนั้น (ร่างมาตรา ๒๓)

๒.๔.๕ กำหนดเหตุที่ทำให้สิทธิในการจัดการของของผู้ส่งสิ้นสุดลง (ร่างมาตรา ๒๔)

๒.๔.๖ กำหนดให้ผู้รับตราส่งต้องโต้แย้งเป็นหนังสือแก่ผู้ขนส่งถึงการสูญหายหรือสภาพแห่งของที่เสียหาย ในกรณีที่ของนั้นได้สูญหายบางส่วนหรือเสียหาย (ร่างมาตรา ๒๕)

๒.๕ ความรับผิดและข้อยกเว้นความรับผิดของผู้ขนส่ง (หมวด ๔)

๒.๕.๑ กำหนดให้ผู้ขนส่งต้องรับผิดต่อผู้ส่งหรือผู้รับตราส่ง แล้วแต่กรณีในการที่ของสูญหาย เสียหาย หรือส่งมอบชักช้า และกรณีที่ถือว่าเป็นการส่งมอบชักช้า (ร่างมาตรา ๒๖)

๒.๕.๒ กำหนดขั้นตอนที่ผู้ส่งหรือผู้รับตราส่งต้องดำเนินการเมื่อได้ล่วงพ้นกำหนดเวลาส่งมอบของหรือเวลาอันควร รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเสมือนว่าของนั้นได้สูญหายโดยสิ้นเชิง (ร่างมาตรา ๒๗)

๒.๕.๓ กำหนดให้ผู้ขนส่งต้องรับผิดในความเสียหายอันเกิดจากการกระทำหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ของลูกจ้างและตัวแทนของผู้ขนส่ง และผู้ขนส่งช่วง และห้ามผู้ขนส่งอ้างเหตุสภาพบกพร่องของรถที่ใช้ในการรับขนเพื่อให้ตนหลุดพ้นจากความรับผิด (ร่างมาตรา ๒๘ และร่างมาตรา ๒๙)

๒.๕.๔ กำหนดข้อยกเว้นความรับผิดของผู้ขนส่งในกรณีที่สามารถพิสูจน์ได้ว่าความสูญหาย เสียหาย หรือส่งมอบชักช้านั้น เกิดขึ้นหรือเป็นผลจากข้อยกเว้นหรือสภาพความเสี่ยงภัยพิเศษตามที่กำหนด (ร่างมาตรา ๓๐ และร่างมาตรา ๓๑)

๒.๖ การคิดค่าเสียหายและข้อจำกัดความรับผิดของผู้ขนส่ง (หมวด ๕)

๒.๖.๑ กำหนดให้ผู้ขนส่งต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ส่งหรือผู้รับตราส่งในกรณีของที่รับขนสูญหาย เสียหาย หรือส่งมอบชักช้า รวมทั้งหลักเกณฑ์การคำนวณค่าสินไหมทดแทนในกรณีของที่รับขนสูญหายหรือเสียหาย (ร่างมาตรา ๓๒) และกำหนดหลักเกณฑ์การแปลงหน่วยสิทธิพิเศษถอนเงินให้เป็นสกุลเงินบาท (ร่างมาตรา ๓๓)

๒.๖.๒ กำหนดการจำกัดความรับผิดของผู้ขนส่งในกรณีของที่รับขนสูญหาย เสียหาย หรือส่งมอบชักช้า (ร่างมาตรา ๓๔) และกรณีที่ยกเว้นไม่นำเรื่องการจำกัดความรับผิดตามมาตรา ๓๔ มาใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๓๕)

๒.๗ การใช้สิทธิเรียกร้องและการระงับข้อพิพาท (หมวด ๖)

๒.๗.๑ กำหนดให้การใช้สิทธิเรียกร้องที่เกิดขึ้นจากการรับขนของทางถนนระหว่างประเทศรวมถึงการใช้สิทธิเรียกร้องของลูกจ้าง ตัวแทน หรือผู้ขนส่งช่วงด้วย ไม่ว่าจะมาจากมูลสัญญาหรือมูลละเมิด (ร่างมาตรา ๓๖)

๒.๗.๒ กำหนดให้ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศเป็นศาลที่มีเขตอำนาจตามร่างพระราชบัญญัตินี้ (ร่างมาตรา ๓๗)

๒.๗.๓ กำหนดให้บุคคลภายนอกซึ่งได้รับความเสียหายจากการรับขนของทางถนนระหว่างประเทศในมูลละเมิดเดียวกัน หากได้ยื่นฟ้องคู่สัญญาต่อศาลอื่นที่มีเขตอำนาจและศาลอื่นเห็นสมควรให้พิจารณาคดีรวมกัน หรือบุคคลภายนอกร้องขอ ศาลย่อมมีอำนาจสั่งรวมพิจารณาคดีต่อศาลที่มีเขตอำนาจได้ (ร่างมาตรา ๓๘)

๒.๗.๔ กำหนดให้คู่สัญญาอาจตกลงกันให้ระงับข้อพิพาทโดยการอนุญาโตตุลาการได้ (ร่างมาตรา ๓๙)

๒.๗.๕ กำหนดอายุความการใช้สิทธิเรียกร้องอันเกิดจากการรับขนของทางถนนระหว่างประเทศ และการนับอายุความการใช้สิทธิเรียกร้องในแต่ละกรณี (ร่างมาตรา ๔๐) และกำหนดอายุความการใช้สิทธิเรียกร้องอันเกิดจากการกระทำหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบของผู้ขนส่ง ลูกจ้าง ตัวแทน หรือผู้ขนส่งช่วง (ร่างมาตรา ๔๑)

๒.๘ บทเฉพาะกาล

กำหนดไม่ใช้บังคับร่างพระราชบัญญัตินี้แก่สัญญารับขนของทางถนนระหว่างประเทศที่ผู้ขนส่งได้รับมอบของไว้แล้วก่อนวันที่ร่างพระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๔๒)

๓. ข้อมูลทางวิชาการประกอบการพิจารณา

ในการตรวจพิจารณาร่างพระราชบัญญัติการรับขนของทางถนนระหว่างประเทศ พ.ศ. .... ได้ศึกษาอนุสัญญาและความตกลงระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการรับขนของระหว่างประเทศ เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณา สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

๓.๑ อนุสัญญาว่าด้วยสัญญาเพื่อการรับขนของระหว่างประเทศโดยทางถนน ค.ศ. ๑๙๕๖ (Convention on the Contract for the International Carriage of Goods by Roads, 1956) หรือ CMR

อนุสัญญา CMR ได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสิทธิ หน้าที่ และความรับผิดทางแพ่งของผู้ขนส่ง ผู้ส่ง ผู้รับตราส่ง และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องกับการรับขนของทางถนนระหว่างประเทศ โดยเน้นในเรื่องที่เกี่ยวกับเอกสารที่ใช้ในการรับขนและความรับผิดของผู้ขนส่ง เพื่อให้หลักเกณฑ์ในเรื่องดังกล่าวมีมาตรฐานเดียวกัน เพื่ออำนวยความสะดวกแก่การขนส่งทางถนนระหว่างประเทศที่เป็นภาคีของอนุสัญญาดังกล่าว ทั้งในเรื่องการค้าสินค้า (trade in goods) และการค้าบริการ (trade in service) และกำหนดให้มีผลใช้บังคับกับสัญญารับขนของทางถนนระหว่างประเทศโดยเฉพาะ สรุปสาระสำคัญได้ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดขอบเขตการใช้บังคับของอนุสัญญา โดยให้ใช้บังคับกับการรับขนของทางถนนระหว่างประเทศโดยรถเพื่อค่าตอบแทน (reward) และไม่ใช้บังคับแก่การรับขนไปรษณีย์ระหว่างประเทศ การรับขนศพ และการขนย้ายเครื่องเรือน และกำหนดให้การรับขนของที่มีการขนส่งอื่นโดยทางอื่นรวมอยู่ด้วย แต่ไม่มีการขนของลงจากรถ ให้ถือว่าเป็นการรับขนของทางถนนภายใต้อนุสัญญานี้

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการออกใบตราส่ง รายการที่ต้องแสดงหรืออาจแสดงในใบตราส่ง และผลทางกฎหมายของใบตราส่ง

(๓) กำหนดสิทธิของผู้ขนส่งในการได้รับค่าใช้จ่ายในการถามเอาคำสั่งและการดำเนินการตามคำสั่งของผู้มีสิทธิจัดการของ ขายของที่รับขนโดยไม่ต้องรอคำสั่งจากผู้มีสิทธิจัดการของในกรณีที่เป็นของเน่าเสียง่ายหรือเมื่อค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาสูงเกินราคาแห่งของนั้น

และสามารถขนถ่าย ทำลาย หรือทำให้หมดฤทธิ์ในกรณีที่ของมีสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อการขนส่ง

(๔) กำหนดหน้าที่ของผู้ขนส่งในการตรวจสอบความถูกต้องของสภาพของและข้อความในใบตราส่งและการบันทึกข้อสงวนในใบตราส่ง ถามเอาคำสั่งจากผู้ส่งในกรณีที่การดำเนินการกลายเป็นพ้นวิสัยหรือดำเนินการต่อไปได้แต่ด้วยเงื่อนไขที่ต่างจากสัญญาหรือมีพฤติการณ์ขัดขวางการส่งมอบ และใช้มาตรการที่เห็นว่าจะเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้มีสิทธิจัดการของในกรณีที่ไม่ได้รับคำสั่งภายในระยะเวลาอันสมควร

(๕) กำหนดความรับผิดของผู้ขนส่งในความสูญหาย เสียหาย หรือส่งมอบชักช้าและการไม่เรียกเก็บค่าธรรมเนียมที่ต้องเรียกเก็บจากผู้รับตราส่ง รวมทั้งกำหนดให้ผู้ขนส่งต้องรับผิดในการกระทำของลูกจ้างหรือตัวแทนของผู้ขนส่ง ผู้ขนส่งช่วง รวมทั้งลูกจ้างหรือตัวแทนของผู้ขนส่งช่วง

(๖) กำหนดข้อยกเว้นความรับผิดของผู้ขนส่งในกรณีความสูญหาย เสียหายหรือส่งมอบชักช้าเกิดจากเหตุหรือสภาพความเสี่ยงภัยพิเศษตามที่กำหนด แต่ไม่อาจอ้างความบกพร่องของรถหรือการกระทำของผู้ให้เช่ารถเพื่อเป็นเหตุให้ตนหลุดพ้นความรับผิดได้ และกำหนดให้ผู้ขนส่งมีหน้าที่ในการพิสูจน์ข้อยกเว้นความรับผิด

(๗) กำหนดข้อจำกัดความรับผิดของผู้ขนส่ง สำหรับกรณีที่ของสูญหายหรือเสียหายให้รับผิดไม่เกิน ๘.๓๓ หน่วยสิทธิพิเศษถอนเงิน (SDR) ต่อน้ำหนักรวมหนึ่งกิโลกรัม และกรณีส่งมอบชักช้าให้รับผิดไม่เกินค่าธรรมเนียมการขนส่ง (Carriage charges) และกำหนดให้คู่สัญญาสามารถตกลงยกเว้นข้อจำกัดความรับผิดดังกล่าวได้ โดยแสดงจำนวนราคาของที่แท้จริงไว้ในใบตราส่ง

(๘) กำหนดสิทธิของผู้ส่งในการจัดการของและเงื่อนไขในการใช้สิทธิดังกล่าว

(๙) กำหนดหน้าที่ของผู้ส่งในการแนบเอกสารหรือข้อมูลที่จำเป็นเพื่อประโยชน์แก่พิธีการทางศุลกากรหรือพิธีการอื่น แจ้งสภาพอันตรายแห่งของในกรณีที่ของนั้นมีสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตราย

(๑๐) กำหนดความรับผิดของผู้ส่งในความเสียหายที่เกิดขึ้นจากความบกพร่องของรายละเอียดในใบตราส่งหรือเอกสารและข้อมูลที่จำเป็นเพื่อประโยชน์แก่พิธีการทางศุลกากรหรือพิธีการอื่น ความบกพร่องในการบรรจุหีบห่อ และการไม่แจ้งสภาพอันตรายแห่งของในกรณีที่ของนั้นมีสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตราย

(๑๑) กำหนดสิทธิของผู้รับตราส่งในการจัดการของ และเรียกให้ผู้ขนส่งส่งมอบของหรือใบตราส่งฉบับที่สองให้แก่ตน

(๑๒) กำหนดหน้าที่ของผู้รับตราส่งในการตรวจสอบความเรียบร้อยแห่งของ

(๑๓) กำหนดให้ผู้เรียกร้องค่าสินไหมทดแทนมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยได้ในอัตราร้อยละห้าต่อปีนับแต่วันที่มีการส่งหนังสือทวงถามหรือนับแต่วันฟ้องคดี แล้วแต่กรณี

(๑๔) กำหนดศาลที่มีเขตอำนาจในการพิจารณาคดี ได้แก่ ศาลของประเทศภาคีตามที่คู่สัญญากำหนด ศาลที่จำเลยมีภูมิลำเนาหรือสำนักงานแห่งใหญ่หรือสำนักงานที่ได้มีการ

ทำสัญญา หรือศาลในสถานที่ที่ผู้ขนส่งรับมอบของหรือสถานที่ที่ระบุให้ส่งมอบของ และกำหนดให้คำพิพากษามีผลบังคับกับประเทศภาคีอื่นด้วย

(๑๕) กำหนดให้อายุความในการฟ้องคดีมีกำหนดระยะเวลาหนึ่งปี แต่ในกรณีที่เกิดจากการกระทำโดยมิชอบให้อายุความมีกำหนดระยะเวลาสามปี แต่อายุความดังกล่าวไม่ใช้บังคับกับการฟ้องแย้งหรือการหักกลบลบหนี้ และกำหนดเงื่อนไขในการขยายอายุความ

(๑๖) กำหนดให้คู่สัญญาตกลงให้มีการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการได้ แต่ต้องใช้หลักเกณฑ์ตามที่บัญญัติในอนุสัญญานี้

(๑๗) กำหนดหลักเกณฑ์ หน้าที่ ความรับผิด การดำเนินคดี และการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนในกรณีที่เป็นการรับขนโดยผู้ขนส่งหลายคนหลายทอด

(๑๘) กำหนดให้ข้อกำหนดที่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติของอนุสัญญาเป็นโมฆะและไม่มีผลกระทบต่อข้อกำหนดอื่นในสัญญา

๓.๒ ความตกลงว่าด้วยการขนส่งข้ามพรมแดนในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง (GMS Cross-Border Transport Agreement) หรือ CBTA

ความตกลงดังกล่าวมีสาระสำคัญในการกำหนดรายละเอียดและเงื่อนไขในการดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งข้ามพรมแดนระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นความตกลงที่ทำขึ้นระหว่างประเทศไทยกับกลุ่มประเทศในแถบอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง ได้แก่ ราชอาณาจักรกัมพูชา สาธารณรัฐประชาชนจีน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สหภาพพม่า และสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม โดยมีวัตถุประสงค์ในการอำนวยความสะดวกในการขนส่งข้ามพรมแดนระหว่างประเทศภาคี ลดความยุ่งยาก และประสานความร่วมมือในด้านกฎหมาย กฎระเบียบ พิธีการและข้อกำหนดต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งทางถนนระหว่างประเทศ โดยภาคผนวก ๑๐ ของความตกลงดังกล่าว ได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสิทธิ หน้าที่ และความรับผิดของผู้ขนส่ง ผู้ส่ง และผู้รับตราส่งที่เกี่ยวข้องกับการรับขนของทางถนนระหว่างประเทศ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในอนุสัญญา CMR แต่ได้มีการปรับปรุงหลักเกณฑ์บางประการให้มีความเหมาะสมในการใช้บังคับกับกลุ่มประเทศในแถบอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงยิ่งขึ้น สรุปสาระสำคัญในส่วนที่แก้ไขแตกต่างจากอนุสัญญา CMR ได้ดังต่อไปนี้

(๑) ปรับปรุงขอบเขตการใช้บังคับ โดยตัดกรณีที่ยกเว้นไม่ให้ใช้บังคับกับการขนส่งศพและการย้ายเครื่องเรือนออก

(๒) กำหนดรูปแบบใบตราส่ง และกำหนดให้ประเทศภาคีใช้ใบตราส่งตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายภาคผนวก

(๓) ปรับปรุงสิทธิของผู้ขนส่ง โดยตัดสิทธิในการขายของที่รับขนในกรณีที่เป็นของเน่าเสียง่ายหรือค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาสูงเกินส่วนเมื่อเทียบกับราคาของนั้นออก

(๔) เพิ่มเติมหน้าที่ของผู้ขนส่งในการตรวจสอบปริมาณ จำนวนและน้ำหนักแห่งของที่รับขน

(๕) ปรับปรุงความรับผิดของผู้ขนส่ง โดยตัดความรับผิดของผู้ขนส่งในกรณีที่ไม่ได้เรียกเก็บเงินค่าธรรมเนียมที่ต้องชำระเมื่อมีการส่งมอบของออก

(๖) กำหนดให้ผู้ขนส่งไม่อาจอ้างข้อยกเว้นความรับผิดในกรณีที่มีสภาพความเสี่ยงภัยพิเศษอันเนื่องมาจากการใช้รถไม่มีที่คลุมได้ หากของที่ขนส่งได้ขาดจำนวนไปอย่างผิดปกติหรือเป็นการสูญหายแก่ของที่เป็นหีบห่อ

(๗) กำหนดให้ผู้ส่งหรือผู้รับตราส่งมีสิทธิเรียกให้ผู้ขนส่งส่งมอบของที่ได้กลับคืนมาภายหลังได้ แล้วแต่กรณี แต่ต้องคืนค่าสินไหมทดแทนที่ตนได้รับมาแล้ว และตัดเงื่อนเวลาในการเรียกให้ผู้ขนส่งส่งมอบของที่ได้ของกลับคืนมาออก

(๘) เพิ่มเติมบทรับรองสิทธิในการดำเนินคดีของผู้ส่งและผู้รับตราส่ง และการชดใช้ค่าสินไหมของผู้ขนส่ง โดยกำหนดให้ผู้ส่งและผู้รับตราส่งต่างมีสิทธิในการฟ้องร้องผู้ขนส่งพร้อมกันหรือแยกกันก็ได้ แต่ผู้ขนส่งมีหน้าที่จ่ายค่าสินไหมทดแทนในกรณีดังกล่าวเพียงครั้งเดียว

(๙) กำหนดให้ผู้ส่งและผู้รับตราส่ง ต่างมีสิทธิในการเรียกร้องเพื่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการสูญหาย เสียหาย หรือส่งมอบชักช้า โดยผู้ขนส่งต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพียงครั้งเดียวในแต่ละความเสียหาย

(๑๐) ตัดสิทธิในการเรียกดอกเบี้ยในค่าสินไหมทดแทนของผู้มีสิทธิเรียกร้องออก

(๑๑) ตัดบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการรับขนโดยผู้ขนส่งหลายคนหลายทอดออก

(๑๒) ขยายขอบเขตในการใช้สิทธิเรียกร้อง โดยกำหนดให้รวมถึงความรับผิดในมูลละเมิดด้วย และตัดเงื่อนไขในการให้ขยายอายุความในการฟ้องร้องคดีออก

(๑๓) ปรับปรุงเขตอำนาจศาล โดยกำหนดให้อาจยื่นฟ้องคดีต่อศาลต่างประเทศที่เป็นสถานที่เริ่มต้นหรือสถานที่ปลายทางของการขนส่ง สถานที่ที่เกิดความสูญหายหรือเสียหาย สถานที่ที่ผู้ขนส่งมีภูมิลำเนา หรือสถานที่ที่ผู้ใช้สิทธิเรียกร้องมีภูมิลำเนา